

Περί Εγωισμού

Συνήθως φοβόμαστε αυτά που φοβούνται και οι άλλοι γύρω μας ή αυτά που μας λένε κάποιοι ειδικοί ότι πρέπει να φοβόμαστε: τους σεισμούς, τις πυρκαγιές, την ανεργία, τον καρκίνο, το AIDS, τη νόσο των τρελών αγελάδων, και ό,τι άλλο καινούριο μπορεί να προκύψει στις μέρες μας. Φυλαγόμαστε και καλά κάνουμε.

Όμως δεν είναι σίγουρο ότι ξέρουμε καλά ποιος είναι ο πραγματικός κίνδυνος, η πραγματική απειλή γύρω μας και μέσα μας, τι είναι αυτό που χρειάζεται να στρέψουμε την προσοχή μας, γιατί η απειλή είναι άμεση, καθημερινή και η κατάληξη πραγματικά οδυνηρή.

Τον μεγάλο κίνδυνο τον κουβαλάμε επάνω μας, **ο μεγάλος μας εχθρός βρίσκεται μέσα μας και λέγεται εγωισμός**. Εγωισμός με όλα του τα παρακλάδια: φιλαυτία, υπερηφάνεια, έπαρση, προβολή κλπ.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος κίνδυνος για τον άνθρωπο και την ψυχή του, δεν υπάρχει χειρότερη ασθένεια, αφού οι συνέπειές της δεν είναι μόνον ισόβιες, καταστροφικές για τον ίδιο «φορέα» του εγωισμού, αλλά και **αιώνιες**.

«Αυτός δίδει εις πάντας ζωήν και προήν και τα πάντα... εν Αυτό ζώμεν και κινούμεθα και υπάρχομεν» (Πράξεις Αποστόλων ιζ' 25, 28)

Αφού χαρούμε, απολαύσουμε και ξοδέψουμε τα μοναδικά δώρα της αγάπης Του, μετά Τον προσπερνάμε, Τον αγνοούμε, Του γυρίζουμε την πλάτη και στήνουμε θεωρίες ότι δεν υπάρχει... ότι δεν υπήρξε ποτέ...

Την ίδια ώρα που πίνουμε το δροσερό νεράκι Του και εισπνέουμε τον αέρα που μας χαρίζει, εμείς ταΐζουμε τον εγωισμό μας: «Εγώ... εμένα... και μένα... σε μένα... από μένα... δικό μου, εγώ...» Είμαστε πιο ανόητοι και φτωχοί κι από τα ίδια μας τα πιτσιρίκια στο σπίτι...

Σκέψου το παιδάκι που ταΐζεις και ντύνεις και χαϊδεύεις όλη μέρα, να γυρίσει να σου πει «εγώ... εμένα... δικό μου... και μόνος μου...» Θα γελάσεις, θα πονέσεις, θα συγχωρέσεις, θα μακροθυμήσεις για να του δώσεις την ευκαιρία να μετανοήσει, να ταπεινωθεί, να αναγνωρίσει, να επιστρέψει...

Γιατί αυτά που λέει και κάνει ο εγωιστής άνθρωπος είναι προκλητικά μα και **παράλογα**, και το μόνο που μπορεί να περιμένει κανείς με υπομονή και έλεος είναι να τον δει να επιστρέφει στα λογικά του. Να παραδέχεται, να ταπεινώνεται...

Αν δεν το κάνει; Ο ίδιος ο Θεός γίνεται αντίπαλος, αντιμαχόμενος, αντιτασόμενος, και τότε είναι που αρχίζει η τραγωδία για τον άνθρωπο. Διαβάστε όσα αντιγράφουμε πιο κάτω και θα καταλάβετε:

«Ούτε ο ίδιος ο Θεός δεν μπορεί να βυθίσει αυτό το πλοίο», απάντησε ο αξιωματικός του Τιτανικού σε μια κυρία που στείχονταν με έκπληξη θαυμάζοντας το ολοκαίνουριο υπερωκεάνιο, όταν τον ρώτησε αν ήταν πραγματικά αβύθιστο!

Δεν μπορεί να το βυθίσει ούτε ο ίδιος ο Θεός... Χρειάστηκε μόνον ένα παγόβουνο να συρθεί για λίγο επάνω στη ράχη του, για να διαφευθούν εύκολα αλλά και τραγικά όλοι και όλα γύρω από το μεγαλύτερο και πολυτελέστατο υπερωκεάνιο της εποχής του.

Ο ίδιος ο ναύαρχος-σχεδιαστής του Τιτανικού Τόμας Άντριους χάθηκε μαζί με το δημιουργημά του στα παγωμένα νερά του Ατλαντικού.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας παράξενος θόρυβος, σαν κάποιος να έσυρε ένα γιγαντιαίο δάχτυλο στα πλευρά του πλοίου. Δεν ήταν παρά ένα παγόβουνο από τα πολλά που έπλεαν στην περιοχή και που ο πλοίαρχος του Τιτανικού το αγνόησε...

Η υπερηφία, ο εγωισμός μαζί με την ανοησία είναι βέβαιο ότι σκοτώνουν... Ήδη ετοιμαζόταν ο υγρός τάφος τους... Μερικοί επιβάτες άφησαν τη διασκέδασή τους, τα χαρτιά που έπαιζαν στα σαλόνια και βγήκαν να δουν.

Ο σκοτεινός όγκος του παγόβουνου απομακρυνόταν στο βάθος και το πλοίο συνέχιζε το ταξίδι του υπερήφανο, μεγαλόπρεπο, αμέριμνο... Ήταν 11.40 μ.μ. της 14ης Απριλίου του 1912. Η ανθρωπότητα ετοιμαζόταν για τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο πλοίαρχος και μερικοί αξιωματικοί του κατέβηκαν αμέσως στο κύτος του σκάφους. Το ρήγμα που άνοιξε το παγόβουνο είχε μήκος σχεδόν 90 μέτρων. Αμέσως τα νερά της παγωμένης θάλασσας όρμηξαν μέσα στα αμπάρια και άρχισαν να τα πλημμυρίζουν.

Πέντε από τα στεγανά αμπάρια του Τιτανικού γέμισαν γρήγορα νερά. Αν είχαν πλημμυρίσει μόνο τα τέσσερα, ο Τιτανικός θα έφτανε στη Ν. Υόρκη... Ακολούθησαν σκληρές τραγικές αλλοφροσύνης. Στις 12.05 μεσάνυχτα ο πλοίαρχος διατάζει να εγκαταλειφθεί το σκάφος...

Στις 12.15 φεύγει το πρώτο SOS... Στις 12.45 οι πρώτες 20 βάρκες κατεβαίνουν στη θάλασσα... Από τους 2.220 επιβάτες επέζησαν μόνον οι 713... Στις 2.20 τα χαράματα την επόμενη μέρα οι 46.328 τόνοι του Τιτανικού χάθηκαν κάτω από την παγωμένη και ήρεμη θάλασσα του Βόρειου Ατλαντικού...

Ούτε τρικυμία, ούτε θύελλα, ούτε απρόβλεπτη θαλασσοταραχή, καιοκαιρία... Μόνον ο ανόητος εγωισμός, μόνον έπαρση προκλητική ανθρωπίνη. «Αυτό το πλοίο ούτε ο ίδιος ο Θεός δεν μπορεί να το βυθίσει...»

Ο αβύθιστος Τιτανικός κείτεται πάνω από 85 χρόνια σιωπηλός και νικημένος, στην υγρή και σκοτεινή αγκαλιά του Ατλαντικού, για να μας θυμίζει κάτι πολύ χρήσιμο για τον καθένα μας:

«Ο εγωισμός είναι ίσως η φονικότερη αρρώστια». Και είναι αρρώστια, αφού **αχρηστεύει τον άνθρωπο** (και ειδικότερα αυτούς που έχουν κάποιο αξίωμα, πολιτικούς, υπηρεσιακούς υπάλληλους, Δεσποτάδες, παπάδες κ.α...) όλα προσωρινά, τον γεμίζει με ανόητη φιλαυτία και έπαρση, τον κάνει επικίνδυνο και άμυαλο, του σκοτεινιάζει το νου και την καρδιά, **δεν μπορεί ούτε να δει, ούτε να ακούσει, ούτε να αντιληφθεί, ούτε να συναισθανθεί την κατάστασή του.**

Αυτά είναι τα κύρια συμπτώματα της αρρώστιας του εγωισμού και της έπαρσης. Η κατάληξή της; Αν δεν αντιμετωπισθεί έγκαιρα και γρήγορα, σκοτώνει.

Νικάει τον άνθρωπο και τον σκοτώνει με αιώνιο θάνατο χωρίς τη χάρη και το έλεος του Κυρίου στη ζωή του. Υπάρχει ένα ακόμα σοβαρό σημείο. Πρέπει να τον σκοτώσεις τον εγωισμό σου, γιατί αν δεν τον σκοτώσεις, θα σε σκοτώσει εκείνος.

Και υπάρχει το σωστό και αποτελεσματικό όπλο που συντρίβει τον εγωισμό, ακριβώς ό,τι χρειάζεται για να μας δεχθεί ο Κύριος και να κάνει Βασιλείο Του την καρδιά μας. Είναι **ο σταυρός του Ιησού Χριστού.**

Είναι «φονικό μέσο» ο σταυρός του Ιησού Χριστού. Όταν τον πιστέψεις, όταν τον αγκαλιάσεις με ταπείνωση και γνήσια εκζήτηση, τότε αμέσως ο εγωισμός σωριάζεται στο πάτωμα, γιατί νιώθεις ανάξιος, άχρηστος, ελεεινός αλλά και ελεημένος.

Οι άνθρωποι της έπαρσης, του εγωισμού, της φιλαυτίας, δεν κατάλαβαν τίποτα από το σταυρό και τον σταυρωμένο Ιησού Χριστό.

Έστω κι ας μπαινοβγαίνουν σε μια εκκλησία και ας ακούνε κηρύγματα με τα οποία συμφωνούν, **εάν δεν συσταυρωθεί ο εγωισμός τους μαζί με τον Ιησού Χριστό, δεν θα συναναστηθούν μαζί Του** καινούριοι, λυτρωμένοι, ξαναχτισμένοι, αναγεννημένοι χριστιανοί, πραγματικά παιδιά του Ουράνιου Πατέρα μας.

Ο εγωισμός **θεραπεύεται** όταν εντοπισθεί έγκαιρα, όταν διαγνωσθεί σωστά με ειλικρίνεια και απλότητα καρδιάς, όταν αντιμετωπισθεί με ταπείνωση και πίστη μπροστά στο σταυρό και την ανάσταση του Σωτήρα μας Ιησού Χριστού.

Αν δεν αντιμετωπισθεί έτσι, τότε σκοτώνει και την ψυχή και το σώμα. Ο άνθρωπος της φιλαυτίας και της έπαρσης είναι ένα περιφερόμενο μόλυσμα, είναι επικίνδυνος και δυστυχημένος, και στις μέρες μας, τις έσχατες, του Τέλους, ο αριθμός τους θα θεριεύει, δυστυχώς και ανάμεσά μας, με απρόβλεπτες προεκτάσεις.

Ας μείνουμε στην απλότητα, την ταπείνωση, την πίστη, την αγάπη στον Κύριο μας. Απ' αυτά ας είναι γεμάτη η ζωή μας, η ψυχή μας και η μέρα μας. Είναι η μόνη βεβαιότητα, η μόνη σιγουριά και ασφάλεια. (πηγή: συμβουλές – λόγια ζωής)

Αγαπητοί/ες Να αγαπάτε ο ένας τον άλλο και να μην πικραίνεσθε λόγω εγωισμού. **Η ταπείνωση** είναι ασφαλής οδηγός, δεν αφήνει αυτόν που την έχει να προσκρούσει σε υφάλους απροσεξίας και να συντρίβει, αλλά ως οδηγός φωτεινός οδηγεί άπταιστα επί του ασφαλούς.

Ο εγωισμός είναι **το κάκιστο των κακών**, αυτός μας δημιουργεί όλα τα σφάλματα, με τους ανυπότακτους λογισμούς. Φοβηθείτε τον και προσπαθείτε να απαλλαγείτε απ' αυτόν, καθώς όσο μένει μέσα μας αχτύπητος, τόσο θα μας πληγώνει με ανάλογους πόνους.

Παρακαλώ μην κατακρίνετε ο ένας τον άλλο, διότι είναι **πέρα για πέρα εγωισμός, ας δικαιολογεί ο αδελφός του αδελφού το σφάλμα, κι αυτό είναι μαρτυρία ταπεινώσεως και αγάπης.**

Αυτός ο αδελφός που το κάνει αυτό θα βρει πολλή τη χάρη του Θεού, εκείνος όμως που κρίνει και σκανδαλίζει τον πλησίον του, πρέπει να γνωρίζει ότι όχι χάρη δε θα βρει, αλλά και αν κάτι έχει θα το χάσει, για να μάθει το μάθημα της ταπείνωσης διά του παθήματος.

Φοβηθείτε περισσότερο την εσωτερική κατάκριση, αυτή που γίνεται με τους λογισμούς, κι αυτό, γιατί δεν έρχεται στο φως με τον προφορικό λόγο, που ενδέχεται να διορθωθεί απ' αυτόν που την ακούει.

Προσέξτε, λέω, την ένδοθεν κατάκριση, που ανεπαίσθητα μας ενοχοποιεί θανάσιμα και μας στερεί τη ζωή της θείας χάριτος και μας προσφέρει ως ποτό πικρότατο, την ψυχική νέκρωση.

Πόσα και πόσα δε μας λένε το ιερό Ευαγγέλιο και οι Πατέρες περί κατακρίσεως. Καλύτερα να πέσει από ψηλά, παρά από τη γλώσσα.

Εύχομαι η αγάπη και η ακατακρίσια να βασιλεύουν σε όλες τις εκδηλώσεις μεταξύ σας, ώστε το Άγιο Πνεύμα να αναπαύεται στις ψυχές σας.

(Από τις «Πατρικές Νουθεσίες» του Γέροντος Εφραίμ, Καθηγουμένου Ιεράς Μονής Φιλοθέου)

Αναδημοσίευση από:

<http://alopsis.gr/εγωϊσμός-ίσως-η-πιο-φονική-αρρώστια-γέ/>